

ת"פ 57053/11/12 - מדינת ישראל נגד יוני שם טוב, אביב שרם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 57053-11-12 מדינת ישראל נ' שם טוב ואח'

בפני בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יוני שם טוב
2. אביב שרם

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד פורטנוי

ב"כ הנאשם 1 עו"ד קהן

ב"כ הנאשם 2 עו"ד קשלס

הנאשמים בעצמם

גזר דין

על פי הודאתם הורשעו שני הנאשמים בעבירות של תקיפה וגניבה בצוותא.

נאשם 2 הורשע בנוסף לכך גם בעבירות של נהיגה בפזיזות וברשלנות, בנהיגה ללא רישיון נהיגה ובהעדר ביטוח.

ערב קודם למועד הרלבנטי בכתב האישום אישר עידן יעקב, שהינו בעליו של קטנוע לנאשם 2 לעשות שימוש בקטנוע שלו, ולצורך כך נתן לו את המפתח לקטנוע, כאשר השניים סיכמו ביניהם כי למחרת בבוקר ישאיר הנאשם את הקטנוע מתחת לבנין.

בתאריך 27/11/12, בשעה 12.40 הגיע הנאשם למקום מגוריו של עידן, הבחין כי הקטנוע במקומו ונטל אותו לאל ידיעת בעליו.

הוא נהג בקטנוע ואף אסף את נאשם 1 אשר ישב מאחוריו וזאת כאשר הנאשם 2 אינו בעל רישיון נהיגה לרכב מסוג זה ובהעדר ביטוח מתאים.

השניים, רכובים על הקטנוע, הגיעו לפינת רחובות בראשון לציון שם הבחינו במתלוננת העומדת על שפת המדרכה ובידה אוחזת את תיקה האישי שהכיל כסף ומסמכים שונים.

נאשם 1 אמר לנאשם 2 כי ייצמד לבחורה וכי הוא ייקח את תיקה, ותוך כדי נסיעה התקרב נאשם 2 אל שפת המדרכה. נאשם 1 אחז בתיק ומשך אותו בחוזקה עד כי המתלוננת נאלצה להרפות אחיזתה בתיק על מנת שלא ליפול.

נאשם 1 פנה אל נאשם 2 ואמר לו כי ייסע מהר מן המקום והניח את התיק על הקטנוע בינו לבין נאשם 2.

בהמשך דרכם הבחינו שוטרים בקטנוע וכרזו לנאשם לעצור, אלא שהוא פתח בנסיעה מהירה, תוך שבשתי הזדמנויות חצה צמתים באור אדום וגרם לכלי רכב לסטות ממסלולם ולבלום בלימת חירום.

השוטרים פתחו במרדף אחרי הקטנוע ובמהלכו פנה נאשם 2 לדרך בוצית, שם החליק הקטנוע.

שני הנאשמים נטשו אותו ופתחו במנוסה רגלית.

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים: הפגיעה בקניינו של הפרט, בשלמות גופו של אדם, הגנה על תחושת ביטחון הציבור. באשר לנאשם 2, הרי שבעבירות הנוספות שהורשע יש משום פגיעה בשלומם של עוברי הדרך.

לטעמה של התביעה מידת הפגיעה בערכים המוכנים היא בינונית עד גבוהה.

התביעה הדגישה את החומרה שיש במעשים ועמדה על כך כי בית המשפט העליון הדגיש חומרה זו ואת הצורך להלחם בתופעה של גניבת תיקים .

התביעה הציגה בפני בית המשפט מספר פסקי דין של ביהמ"ש העליון העוסקים אמנם בעבירות שוד ותקיפה לשם גניבה, אך לטעמה, נסיבות העבירות דומות ועל כן ומכוח סעיף 40ג(א) לתיקון 113 לפיו יש לקבוע את מתחם העונש "בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה", יש ללמוד גזירה שווה ממקרים אלה.

אף לענין העבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות הביאה התביעה מפסיקתו של ביהמ"ש העליון לפיה יש להחמיר בעבירות מעין אלה ולהעדיף אינטרסים ציבוריים של גמול והרתעה, על פני אינטרס הפרט ואף על פני שיקומו לאחר ביצוע העבירות.

התביעה הדגישה את החומרה בנסיבות ביצוע העבירות, כאשר מדובר בנאשמים שביצעו את העבירות בצוותא חדא וכן ציינה כי מדובר בעבירות שהיה להן תכנון מוקדם ולמצער מספר דקות לפני ביצוען.

מתחם הענישה הראוי לגבי נאשם 1 לטעמה של התביעה נע בין 6-14 חודשי מאסר בפועל בצד מאסר מותנה, קנס משמעותי ביותר ופיצוי למתלוננת.

מתחם הענישה הרואי לנאשם 2, לטעמה של התביעה, נע בין 8-16 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס משמעותי ביותר, פיצוי למתלוננת פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה ממושכת ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

התביעה הפנתה אל תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 ואת תפיסתו את המעשים כמתואר בתסקירים.

באשר לנאשם 2, הצביעה התביעה על השוני שחל בין שני התסקירים הראשוניים לתסקיר השלישי והביעה תמיהתה הכיזד בפרק זמן כה קצר השתנו הממצאים לגביו.

התביעה סבורה כי אין שיקולים כלשהם שיש בהם כדי להביא לסטיה לקולא ממתחם הענישה ועוד סברה כי אין לקבל את המלצות שירות המבחן, תוך שהדגישה כי שירות המבחן אמון על שיקוליהם של הנאשמים בלבד, בעוד בית המשפט אמון על מכלול השיקולים והמלצת שירות המבחן היא אך שיקול אחד בגדר שיקוליו.

ועוד הדגישה התביעה כי הגם שיש ליתן משקל מסויים להליך השיקום הרי שאין לתת לו משקל בלעדי או משקל בכורה.

התביעה עתרה להטיל על הנאשם 1 שבעה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסכום של 2000 ₪ ופיצוי בסך 2500 ₪.

על הנאשם 2 עתרה התביעה להטיל שמונה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסכום של 2000 ₪, פיצוי בסך 2500 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך שנתיים ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

אמו של הנאשם 1 העידה כעדת אופי מטעמו ומסרה כי הנאשם היה בן 19 כאשר ביצע את הטעות והוא מתבייש ומצטער עליה. המשפחה תומכת בו ומקווה מאוד כי יגויס לצבא וחשה יחד עימו את כאבה של המתלוננת. האם ביקשה את רחמיו של ביהמ"ש.

ב"כ הנאשם 1 הדגיש את התיקון המשמעותי שנעשה בכתב האישום וכי לנאשם זה לא יוחסו העבירות הנלוות שעניינן הנהיגה.

הוא תאר כי מדובר בנאשם הבא ממשפחה נורמטיבית ותומכת שביקש להודות באשמה ולקחת על עצמו את האחריות. מדובר בבחור צעיר שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק והוא בהחלט למד את לקחו מן ההליך והפנים את חומרת המעשים.

מאז חלפו כשנתיים והנאשם לא הסתבך במעשים נוספים.

מדובר בטעות של בחור צעיר ולענין זה, הפנה ב"כ הנאשם 1 לפסיקת ביהמ"ש העליון בעניינו של בגיר צעיר.

ב"כ הנאשם 1 ציין כי הנאשם מקווה עדיין להתגייס לצבא והפנה אל הרכיבים החיוביים שבתסקירי שירות המבחן.

לתמיכה בטיעונו הציג ב"כ הנאשם 1 פסיקה ועתר כי על הנאשם יוטל מאסר בדרך של עבודות שירות, תוך שהדגיש כי המשפחה מתגייסת ברצון רב, למרות קשייה, לשלם פיצוי למתלוננת.

ב"כ נאשם 2 עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו של מרשו.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בכתב אישום מתוקן ואין המדובר במעשה מתוכנן, אלא בביצוע ספונטני של חטיפת תיק ומבלי להקל ראש בכך הרי שלמתלוננת לא נגרמה חבלה כלשהי.

לטעמו, מתחם הענישה הראוי נמוך באופן ניכר מזה אשר הוצג על ידי התביעה.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם 2 את נסיבותיו האישיות של הנאשם אשר היה בן 19 בעת ביצוע העבירות וציין כי אביו נפטר זמן מה קודם לכן.

הנאשם נטל אחריות על המעשים, מאז חלף זמן לא קצר, הנאשם גוייס לצה"ל ואף הגיש מכתב מאת מפקדו המלמד על אופן תפקודו בצבא.

עונש מאסר בפועל ואפילו בדרך של עבודות שירות יפגע בשירותו בצבא.

תוך שתמך טיעונו בפסיקה שהציג לבית המשפט, עתר ב"כ הנאשם 2 לאמץ, כאמור, את המלצות שירות המבחן.

צורף מכתב מאת קצין האבטחה של המחנה בו משרת הנאשם 2 ובו ציין כי הנאשם 2 משרת תחת פיקודו מאז אוגוסט 2013 ואחראי על בידוק בכניסה למחנה. עוד צויין כי הינו מתפקד טוב ועושה את תפקידו במקצועיות ואחריות רבה והינו אדם ערכי בעל רמה אישית גבוהה ויכולות גבוהות.

בעניינו של הנאשם 1 הוגשו שני תסקירי שירות מבחן:

הנאשם תאר באשר לביצוע העבירות כי נסע עם חברו לחפש עבודה ובמהלך הנסיעה החליטו באופן ספונטני

לנסות ולחטוף תיק. לדבריו, הכירו אנשים שעשות זאת והרוויחו כסף קל מבלי שנתפסו ובחרו לחטוף את התיק מן המתלוננת דווקא, כיוון שסברו כי היא עובדת זרה אשר לא תגיש תלונה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס לעבירה באופן מצומצם ומתקשה לגלות אמפתיה למתלוננת. לדעת שירות המבחן הבחירה לחטוף תיק מעובדת זרה מעידה על תכנון ומחשבה בניגוד לאופן המיתמם בו מציג הנאשם את מעשיו.

שירות המבחן התרשם מצעיר ילדותי, המתקשה לפעול מתוך תכנון ומחשבה ומתקשה לקחת אחריות על התנהלותו. הוא מעדיף להציג עצמו כחלש ונגרר, דבר העומד בניגוד להתנהלותו בעבירה.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות נוספות הינה בינונית - נמוכה והחומרה הצפויה מהמעשים היא נמוכה.

שירות המבחן סבור כי אין צורך בהתערבות טיפולית ממוקדת בתחום האלימות ועם זאת לא ניתן לשלול סיכון לביצוע עבירות נוספות בעתיד.

שירות המבחן המליץ כי אם ישקול ביהמ"ש להטיל על הנאשם עונש של מאסר ירוצה זה בדרך של עבודות שירות ולאור קושי בגילוי אמפתיה למתלוננת לחייבו אף בפיצויים.

לאור הצהרתו לאחר תסקיר זה, של הנאשם כי הוא מעוניין בטיפול, ובניגוד לאמור בתסקיר הראשון, ניתנה אורכה על מנת לבחון השתלבותו בטיפול.

שירות המבחן שב ופגש בנאשם וביקש ללמוד האם חל שינוי בהתייחסותו להתנהגותו וביכולתו לקחת אחריות על דפוסים עברייניים בהתנהגותו.

הנאשם שב וביטא אותן עמדות מצמצמות ולתפיסתו העבירה מהווה חריג בהתנהלותו ואינה משקפת דפוסי חשיבה והתנהגות בעייתיים. בהתאם לכך, אינו סבור כי הוא זקוק לעזרה טיפולית על מנת להפחית סיכון להישנות עבירות נוספות.

הערכת שירות המבחן היתה כי בקשתו להשתלב בטיפול במהלך הדיון המשפטי נבעה ממוטיבציה חיצונית לנוכח הסנקציה העונשית העומדת בפניו.

שוב התרשם שירות המבחן כי קיים אצל הנאשם קושי לגלות אמפתיה למתלוננת.

שירות המבחן חזר על המלצתו לענישה בדרך של עבודות שירות ולפיצוי בנוסף.

בעניינו של הנאשם 2 ניתנו שלושה תסקירי שירות מבחן:

במהלך הכנת התסקיר הראשון מסר הנאשם לשירות המבחן כי הוא משרת בצבא מזה כשלושה חודשים ,

ואולם שירות המבחן הבין כי הוא מבצע תקופות נפקדות ועריקות ולדבריו עמד אותה עת בפני וועדה שהיתה אמור להחליט על המשך שירותו הצבאי.

הנאשם אישר כי בעת ביצוע המעשים עשה שימוש בקטנוע של חברו ללא אישורו וציין את ביצוע העבירות כהתנהגות אימפולסיבית וסיפוק צרכים מידי לצורך השגת רווח כלכלי מהיר. לדבריו הוא ביצע את העבירות יחד עם חברו ובעת המעשים נגרר אחר החבר, לאור לחץ שהופעל עליו. הוא תאר עצמו כחלש ונגרר ומתקשה לדחות סיפוקים ולהפעיל שיקול דעת אחראי ובוגר.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס לעבירות באופן מצמצם ומתקשה להעמיק בנסיבות ביצוען ובדפוס התנהגותו. בנוסף עלה קושי בגילוי אמפתיה למתלוננת.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון לביצוע עבירות אלימות נוספות הינה בינונית והחומרה הצפויה מן המעשים היא נמוכה.

לטעמו של שירות המבחן לאור כל אלה לא בשלו התנאים להתערבות טיפולית וההמלצה היא להטיל עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות ופיצוי בנוסף למתלוננת.

בתסקיר השני צויין כי הנאשם משרת כחצי שנה בצבא והתקבל מכתב מאת מפקדו ממנו עולה כי תפקודו תקין ואחראי. כן התקבל מכתב ממעסיקו של הנאשם מן העסק בו הועסק עד אז כארבעה חודשים אשר שיבח את דרך עבודתו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם שב והעלה עמדה מצמצמת ומטשטשת בנוגע למעורבותו בעבירות והתמקד בתפקודו התקין אותה עת ובמאמצים שהוא משקיע לשם כך.

שירות המבחן שב ולא המליץ על טיפול וציין כי הנאשם מצוי בתחילתה של התייצבות ולא ברור האם יוכל הנאשם לשמור על הישגיו לאורך זמן ועל כן ביקש שירות המבחן אורכה על מנת להמשיך ולעקוב אחר תפקודו של הנאשם.

בתסקיר השלישי צויין כי הנאשם שיתף בתחושותיו וכי לראשונה הוא מצליח להתמיד במסגרות בהן הוא מצוי, שירות צבאי ועבודה ואף מצוי בקשר זוגי חיובי. הוא ציין כי אינו מצוי בקשרים חברתיים עם גורמים שוליים וכי ברצונו לקדם עצמו בצבא ובעבודה.

באשר להתייחסותו לעבירות, הרי שבאותה עת שינה עמדתו והצליח לגלות אמפתיה כלפי המתלוננת ולהעמיק בבחינת המניעים שהובילו אותו לבצע את העבירות באופן ישיר וביקורתי כלפי עצמו.

לאור השינוי שחל בעמדותיו הציע שירות המבחן לנאשם להשתתף בהליך גישור של פוגע - נפגע והנאשם

הביע רצון להשתתף בהליך כזה.

עוד העריך שירות המבחן כי הנאשם יזקק לטיפול קבוצתי ארוך טווח והנאשם הביע הסכמתו אף לטיפול זה.

שירות המבחן ציין כי בתסקיר הקודם התרשם מאי יציבות בתפקודו של הנאשם במסגרות חייו השונות ועתה עד לכתיבת התסקיר הנוכחי ניכר שינוי בעמדותיו ובהתנהגותו המעשית.

לאור כל אלה המליץ שירות המבחן עתה להעמיד את הנאשם בפיקוח ולהטיל עליו של"צ.

שירות המבחן הוסיף כי עונש מאסר בפועל או בדרך של עבודות שירות יקטע את מסלול שירותו הצבאי של הנאשם ואת התהליך החיובי בו הוא נתון.

הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם בטחוננו של הציבור, כמו גם בטחוננו של הפרט, קניינו של הפרט וזכותו על רכושו ועל שלמות גופו.

כאשר בעבירות הנוספות בהן הורשע הנאשם 2 יש כדי לפגוע בבטחון הציבור ובעוברי הדרך.

המתלוננת עמדה לתומה בקרן רחוב על שפת מדרכה כאשר אחזה את תיקה בידה, עת הגיעו שני הנאשמים למקום ובפעולה מתוכננת חטפו ממנה את התיק.

לא קיבלתי את הטענה כי המדובר באירוע ספונטני ובלתי מתוכנן. יתכן אמנם כי אכן האירוע לא תוכנן זמן רב טרם ביצועו, אולם זמן קצר טרם הביצוע ומשהבחינו השניים במתלוננת, הם החליטו להצמד אליה ולחטוף את התיק ופעלו בהתאם לתכנון זה. כך עולה מכתב האישום והכתוב בו על פניו.

ואולם יתר על כן, ניתן ללמוד את הדברים מדבריו של נאשם 1 לקצינת המבחן, לפיהם הבין שכך ניתן להרוויח "כסף קל" ואף מבלי להיתפס וכי המחשבה היתה ליטול את התיק דווקא ממתלוננת זו, כיוון שסברו שהיא עובדת זרה ולפיכך לא תתלונן כנגדם. גם נאשם 2 מסר לקצינת המבחן כי ביצע מעשה זה כדרך להשגת רווחים כלכלים באופן מהיר.

הנה כי כן מדובר באירוע מתוכנן כדבעי, שבוצע על ידי שניים בצוותא חדא ויש לייחס לכך משנה חומרא.

על המתלוננת הופעל כוח ממשי על מנת ליטול ממנה את התיק כך שהיא נאלצה להרפות ממנו על מנת שלא תיפול.

לאחר הדברים האלה נמלטו השניים מן המקום ומשהבחינו בשוטרים, פתח נאשם 2 בנהיגה פוזת ומסוכנת ביותר תוך שגרם לכלי רכב אחרים לסטות ממסלול נסיעתו ולבלום בלימת פתע. די בכך כדי לסכן באופן ניכר את עוברי הדרך, אלא שמשנה חומרא יש לראות בכך שאת כל אלה עשה נאשם 2 כאשר אין ברשותו רישיון

נהיגה לרכב מסוג זה, אין צריך לומר הכיצד מתעצם הסיכון לעוברי הדרך בכך.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הטמונה בעבירות מעין אלה, דוגמת חטיפת תיקה של המתלוננת וכך קבע :

"מדובר בעבירה חמורה אשר הפכה להיות נפוצה בעת האחרונה כאשר היא מכוונת כלפי עוברי אורח תמימים אשר הולכים להם ברחובה של עיר ובמיוחד אמורים הדברים כאשר העבירה מתבצעת לרוב כלפי נשים המתקשות להתמודד עם מעשי האלימות המופעלים כלפיהן, ומכאן חובה על בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה במקרים כגון אלה"

ראה ע"פ 7720/05 אבו עראר נ. מ"י

וכן ראה : ע"פ 9416/02 יפרח נ. מ"י; ע"פ 6752/10 טטראשווילי נ. מ"י.

מתחם העונש הראוי באשר לעבירות אלה שעניינן חטיפת התיק הוא אכן כפי שהציגה התביעה נע בין 6-14 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבים נוספים שבענישה.

ובאשר לעבירות הנוספות בהן הורשע הנאשם 2 -

יפים לענין זה דבריו של ביהמ"ש העליון ב- ע"פ 1880/12, כאשר ביהמ"ש לא אימץ את המלצות שירות המבחן וקבע:

"יצויין כי נסיבותיו האישיות של המערער, התנהגותו הנורמטיבית במהלך השנים מאז קרות האירוע ושאפיותיו כפי שאלה השתקפו בתסקיר שירות המבחן שנערך לגביו, מפיחות תקווה שמא לאחר סיום ריצוי העונש שהושת עליו, ימשיך במגמה חיובית זו ויצליח להותיר את טעויותיו מאחוריו. בתקוותינו אלה עינינו פונות אל העתיד, אך חייבים אנו לשקול - בנוגע למעשי העבר שאותם ביצע המערער ובגינם הועמד לדין והורשע - שיקולים נוספים החורגים מהאינטרס הפרטי שלו והנוגעים לאינטרס הציבורי, כפי שעשה בית המשפט המחוזי. בנסיבות אלה מקובלת עלינו המסקנה שאליה הגיע ולפיה אין להעדיף במקרה זה את האינטרס הפרטי של המערער על פני שיקולי ענישה אחרים כדוגמת גמול והרתעה".

מתחם הענישה הראוי לעבירות אלה בלבד נע בין מאסר בעבודות שירות לשנים עשר חודשי מאסר בפועל.

הנאשמים נעדרו עבר פלילי והודו באשמות וזאת יש לזקוף לזכותם.

באשר לנטילת האחריות על ידיהם, הרי שבעניינו של נאשם 1 יש להפנות אל תסקירי שירות המבחן לפיהם נטילת האחריות מצמצמת ומטשטשת ואין לו אמפתיה לקורבן העבירה.

גם שני התסקירים הראשוניים בעניינו של נאשם 2 נקטו בלשון דומה וחל שוני ניכר באשר לתסקיר השלישי אשר ניתן שלושה חודשים בלבד לאחר הקודם לו, והנה בתוך פרק זמן קצר זה ועל פי שירות המבחן חל אצל הנאשם מהפך כזה עד כי תפיסת עולמו השתנתה, תפיסתו את עצמו ודרך ראייתו את התנהגותו השתנתה לחלוטין וכן, הוא חש אמפתיה לקורבן, אשר קודם לכן לא חש כלל ועיקר.

ברי שהדבר מעלה תמיהה.

תמיהה נוספת העולה מקריאת תסקירי שירות המבחן בעניינם של שני הנאשמים היא כי כל אחד מהם הציג עצמו כחלש וכנגרר אחר האחר בביצוע המעשים.

יחד עם זאת שקלתי לקולא כי הנאשמים לא הסתבכו במעשים נוספים כלשהם וכן, כי נאשם 2 אכן עשה מאמצים ניכרים לתפקוד נורמלי הן בגיוס לצבא ובהמשך השירות הצבאי והן בשמירה על מקום תעסוקה יציב.

אך עם זאת, לא אוכל לקבל את המלצות שירות המבחן אשר אינן עולות בקנה אחד עם האינטרסים הציבוריים שהובאו לעיל.

שירות המבחן אמון על שיקוליהם של הנאשמים ועל אלה בלבד. ביהמ"ש הוא זה אשר אמון על מכלול השיקולים ועליו לקחת בחשבון את המלצת שירות המבחן אך כשיקול בין מכלול שיקוליו ולא כשיקול בלעדי.

ראה רע"פ 3058/07 פז נ. מ"י ; ע"פ 405/06 מ"י נ. חליחל.

אכן אף לשיקולי שיקום יש ליתן משקל ובמיוחד אמורים הדברים לאחר תיקון 113 לחוק העונשין ואולם יודגש כפי שקבע ביהמ"ש העליון כי חרף המשקל שיש ליתן לשיקולים אלה, אלה אינם באים להחליף את עיקרון ההלימה ואין בהם כדי לאיין את החובה שהעונש יהלום את העבירה.

ראה: ע"פ 7530/12 מ"י נ. ג'אבר; ע"פ 452/14 דבוש נ. מ"י.

לולא השיקולים לקולא שנמנו לעיל, היה העונש שנגזר על הנאשמים חמור בהרבה.

ועוד יודגש כי לולא השיקולים לקולא שנמנו בעניינו של הנאשם 2, היה הפער בין העונש המוטל על הנאשם 1 לבינו, בשל העבירות הנוספות, אף הוא גדול בהרבה.

הגם שאני ערה לעברם הנקי של הנאשמים ולהיות עונש זה העונש הראשון המוטל עליהם וממילא עונש המאסר הראשון המוטל עליהם, הרי שלאור הנסיבות החמורות של המעשים בהם הורשעו והכל כפי שפורט לעיל, הרי שעתירתה של המאשימה לעונש המצויה ברף הנמוך של מתחמי הענישה לגביהם היא אך מתונה.

על הנאשם 1 אני גוזרת -

7 חודשי מאסר לריצוי בפועל .

מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו 27/11/12 - 29/11/12.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות

6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי כנגד הרכוש.

קנס בסך 1,000 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 10/12/14 והבאים אחריו בכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי בסכום של 2,000 ₪ למתלוננת. הסכום יופקד בקופת ביהמ"ש לטובת המתלוננת, עדת תביעה מס' 1 בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 10/1/15 והבאים אחריו בכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

על הנאשם 2 אני גוזרת -

8 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו 27/11/12 - 29/11/12.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי כנגד הרכוש, או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, או נהיגה בפזיזות ורשלנות.

אני מורה כי הנאשם ייפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמישה חודשים בפועל שתחילתם מיום שחרורו ממאסר ולמען הסר ספק - תחילתה של תקופת הפסילה מיום הפקדת הרישיון.

אני מורה כי הנאשם ייפסל מלקבל ולהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמישה חודשים ואלה יהיו על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, או נהיגה פוחזת ורשלנית.

קנס בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 10/12/14 והבאים אחריו בכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי בסכום של 2,000 ₪ למתלוננת. הסכום יופקד בקופת ביהמ"ש לטובת המתלוננת, עדת תביעה מס' 1 בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 10/1/15 והבאים אחריו בכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ה, 05 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.